

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **J.E.**, zast. JUDr. Athanassiose Pantazopoulose, advokátem, sídlem Praha 2, Slavíkova 19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 25.1. 2010, č.j. CPR-346-1/ČJ-2010-9CPR-C218,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 25.1.2010, č.j. CPR-346-1/ČJ-2010-9CPR-C218, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Athanassiose Pantazopoulose, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá přezkoumání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území ČR, neboť panují pochybnosti o stavu věci, který nebyl správním orgánem řádně zjištěn, neboť nepřihlédl k provedenému místnímu šetření ze dne 21.7.2009, které dle žalobce prokázalo opravdové soužití manželského páru a tím vyvrátilo žalovaným tvrzené účelové uzavření manželství. Tímto se měl žalovaný také dopustit diskriminačního jednání v rozporu s čl. 18 Smlouvy o fungování EU, čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Rozhodnutím také došlo k hrubému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Dále dle žaloby byl ignorován zájem dítěte dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalobce se nedopustil protiprávního jednání, aby bylo možné trvat na tom, aby výkon svých rodinných práv realizoval mimo území ČR. Žalobci nebylo umožněno získat pobytové oprávnění, přestože má na území ČR blízkou rodinu, což mu zabraňuje ve zvyšování životní úrovně a kvality života, navzdory tomu, že mu

jako rodinnému příslušníkovi občana EU náleží stejná práva jako občanu EU, čímž je porušen čl. 2 Smlouvy o založení EU.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout s odkazem na obsah žalobou napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti.

Rozhodnutím Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 8.12.2009, č.j. CPPH-040216/CI-2009-60 byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území ČR dle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen zákon o pobytu cizinců nebo jen zákon) v návaznosti s § 15a odst. 1 písm. a) zákona, neboť na základě zásadních rozporů ve výpovědích žalobce a jeho manželky správní orgán I.st. dovedl účelovost uzavřeného manželství a tedy i důvod dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 25.1. 2010, č.j. CPR-346-1/ČJ-2010-9CPR-C218, bylo odvolání žalobce zamítnuto. Správní orgán II.st. odkázal na rozhodnutí I.st. a konstatoval, že odpovědi žalobce i jeho manželky si odporují, jde o rozpory ohledně „svatby, společného soužití, rodinných poměrů atd.“ Dále je uvedeno, že podkladem pro rozhodnutí I.st. byl úřední záznam o provedení šetření ze dne 21.7.2009, avšak záznam nelze použít jako důkazní prostředek. Ze s.ř. je dle správního orgánu zřejmé, že obdobné záznamy slouží správnímu orgánu při shromažďování podkladů před zahájením řízení, za účelem zjištění, které osoby předvolá a vyslechné, které skutečnosti je nutné prověřit. Informace uvedené v úředním záznamu o provedeném šetření nelze jako důkaz použít.

Dle úředního záznamu o provedeném šetření ze dne 21.6.2009 bylo hlídkou PČR provedeno místní šetření dle § 167 odst. 1 písm. d), k) zákona o pobytu cizinců, kdy bylo zjištěno, že na dveřích bytu žalobce je označení více osob, mezi nimi žalobce i jeho manželky (H.), žalobce byl v bytě sám, v ložnici byla manželská postel, na polštáři byly nalezeny dlouhé vlasy, na zdi pokoje byly fotografie ze svatby, ve skříni byl dámský oděv, policii dámské deodoranty a krémy, v botníku dámské boty, zubní kartáčky v koupelně. Bylo tak závěrem konstatováno, že nebyl zjištěn negativní poznatek o tom, že by byt neužívala žena a že by se mělo jednat o účelově uzavřené manželství.

Městský soud v Praze přezkoumal bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, vycházejíc přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Věc posoudil následovně.

Pobytovou kontrolu dle § 167 odst. 1 písm. d), k) zákona o pobytu cizinců nelze ztotožňovat s důkazem ohledání dle § 54 s.ř., jak dovozuje žaloba, zároveň však nelze zjištění takového místního šetření Policií ČR zcela pominout, jak učinil žalovaný, zejména pokud, provedené zjištění je ve prospěch žalobce. Vzhledem k formě zaznamenání zjištění pobytové kontroly úředním záznamem, tedy bez možnosti vyjádření se ke zde uvedeným skutečnostem, jde o podklad ve smyslu § 50 s.ř., jehož důkazní hodnota je právě z tohoto důvodu oslabena, avšak jen potud, že takový úřední záznam nemůže být bez dalšího výlučným důkazem pro rozhodnutí správního orgánu. Dle § 50 odst. 4 s.ř. je správní orgán povinen při hodnocení důkazů přihlídnout ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. V daném případě ke skutečnosti, že v době pobytové kontroly poměry v bytě nenasvědčovaly závěru, že se jedná o účelové manželství. Bylo pak na orgánech cizinecké policie, aby se s takovým poznatkem vypořádala

v rámci odůvodnění. Přičemž z odůvodnění není zcela zřejmé, jaké konkrétní rozpory jsou ve výpovědi žalobce a jeho manželky, tak aby bylo možné posoudit intenzitu takových rozporů a jejich vliv na přijetí závěru o účelově uzavřeném manželství. V souladu s § 68 odst. 3 s.ř. je správní orgán povinen uvést důvody, na základě kterých rozhodl. Žalovaným v rozhodnutí uvedené rozpory ohledně „svatby, společného soužití, rodinných poměrů atd.“ soud nepovažuje za dostatečně určité, aby žalobce mohl účinně rozporovat konkrétní důvody žalovaným tvrzených rozporů. Správní orgán I.st. dovozené rozpory výpovědi účastníků neurčil vůbec, konstatování obsahu výpovědi žalobce a jeho manželky bez hodnocení rozporu v tvrzení nenahrazuje úvahu správního orgánu o tom, která část výpovědi byla sporná. Rozhodnutí žalovaného je tak nepřezkoumatelné, na základě čehož nelze posoudit, zda je důvodný žalobní bod o nedostatečném skutkovém stavu, jestliže z rozhodnutí není zřejmé, jaké byly dány konkrétní rozpory v tvrzení žalobce a jeho manželky. Zároveň je nepřezkoumatelnost provázána s absencí vypořádání se se zjištěním pobytové kontroly, jež zakládá další vadu rozhodnutí žalovaného. Tato vada mohla mít vliv na rozhodnutí žalovaného, neboť zjištěné skutečnosti svědčili ve prospěch žalobce, přičemž soud není oprávněn za správní orgán provést úvahu o „silnější důkazní hodnotě“ vyvěrající z rozporů v tvrzení manželů, zejména pokud tyto rozpory nejsou v rozhodnutí specifikovány. Přirozeně pouhé zjištění věci osobní potřeby v bytě samo o sobě neprokazuje spolubydlení žalobce s manželkou, je však na orgánu cizinecké policie, aby v případě takového zjištění o to více zevrubněji provedl odůvodnění jeho závěru o účelově uzavřeném manželství. Obdobně uzavření manželství nebo údaj v rodném listě o otcovství žalobce není skutečností, jež by vylučovalo závěr o účelovém uzavření manželství a tím i důvod pro neudělení povolení k pobytu.

Na základě výše uvedené nepřezkoumatelnosti soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Bude na žalovaném, aby ve věci znovu rozhodl tak, aby z odůvodnění bylo jednoznačně zřejmé, na základě jakých konkrétních rozporů ve výpovědi žalobce a jeho manželky dovodil účelové uzavření manželství a tato zjištění konfrontoval s výsledkem pobytové kontroly ve smyslu hodnocení důkazů. Soud dále konstatuje, že sice rozhodnutí žalovaného je relativně rozsáhlé, ale ohledně skutečné podstaty věci je pouze obecné a tudíž nedostatečné.

Ve zbylém rozsahu je žaloba nedůvodná. Ze správního spisu nikterak neplyne, že by byl žalobce diskriminován, nehledě k tomu, že žalobce povahu takové diskriminace nijak v žalobě nespecifikoval. Důvodem rozhodnutí byl závěr o účelovém uzavření manželství, aniž by ze správního spisu a vydaných rozhodnutí bylo patrné, že důvodem postupu správních orgánů byla odlišná národnost žalobce. Nelze však odhlížet od faktu, že žalobce je cizincem, přitom jeho státní příslušnost, pokud jde o státy mimo Evropskou unii, je zcela nerozhodná. Nejedná se v jejím případě o diskriminaci v posuzování okolností, za kterých je manželství uzavíráno, resp. hodnocení důvodů, pro které se tak děje v případě občanů České republiky. Motivaci českých občanů nemají správní orgány důvod hodnotit, protože uzavření manželství českým občanům oproti cizincům nezakládá žádnou možnost domáhat se od domovského státu jakéhokoli veřejného práva (zde konkrétně právo pobývat na území státu a požívat plnění s tím spojená), kterou by tito občané jinak neměli.

Pokud byl přijat závěr o účelově uzavřeném manželství, je pojmově vyloučen zásah do rodinného života žalobce ve smyslu společenství s občanem ČR. Zásah do jeho soukromí žalobce nijak nespecifikoval, nehledě k proporcionalitě jeho případného jednání spočívajícího v účelově uzavřeném manželství. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má nepochybně každý právo na respektování svého soukromého a

rodinného života, nicméně odst. 2 citovaného článku stanoví, že státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem. Stanoví-li zákon o pobytu cizinců v ust. § 87e taxativní výčet případů, pro které se žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, přitom v odst. 1 písm. c) tak stanoví i pro případ, že se *žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství*, nedopustil se správní orgán nezákonnosti, pokud žádost žalobce zamítl. Zároveň v případě účelově uzavřeného manželství nelze na cizince pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU. Ze správního spisu neplyne, že by v době rozhodování žalovaného měl žalobce v ČR vlastní dítě, žalobní bod o ignoraci zájmu dítěte je tak nepříhodný.

Žalobce měl ve věci úspěch a náleží mu proto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. náhrada nákladů řízení. Tyto náklady spočívají v nákladech za právní zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby, podle znění vyhlášky účinného do 31. 12. 2012, viz čl. II vyhlášky č. 486/2012), dále 2 režijní paušály po 300,- Kč, to vše s 21 % DPH. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč.

P o u č e n í : Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23.8.2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu